

поточні політичні й геополітичні реалії. Дієве стримування російської загрози, більше уваги з боку ЄС та НАТО до Східної Європи, потужніші інфраструктурні можливості й менше недовіри або історичних спекуляцій – це разом може зробити регіон більш безпечним.

Список використаних джерел

1. Киридон А. Українсько-польські відносини: «нова ера» співпраці / А. Киридон. Україна–Європа–Світ. Міжнародний збірник наукових праць.. Поки зачекаємо №2. С. 54-58.
2. Красівський О. Я. Проблеми польсько-українських стосунків. Львів, 2000. С. 65-72.
3. Куронь Я. Поляки та українці: важкий діалог. Дух і літера. 2012. №59. С. 34-40.
4. Мельникова І.М. Декларація про принципи і основні напрями розвитку українсько-польських відносин. Енциклопедія. К.: Наукова думка, 2004. С. 31-59.

Василів К.

*студентка магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: д. і. н., професор кафедри міжнародного права,
міжнародних відносин та дипломатії Дацків І.Б.*

ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Друга половина ХХ ст. характеризується поглибленням світових інтеграційних процесів. Уже на початку ХХІ ст. інтеграція стає одним із домінуючих чинників сучасних міжнародних відносин. Міжнародні інтеграційні процеси впливають на формування не лише регіональних міжнародних систем і становлення нового міжнародного порядку, а й окремих суспільств та держав, їх внутрішньої політики, на життя окремої людини.

Інтеграційні процеси є надзвичайно різносторонніми. Інтеграція може відбуватися на різних рівнях: індивідуальному, регіональному, внутрішньодержавному, міждержавному, глобальному тощо. Також виділяють різні форми інтеграції: політичну, економічну, інформаційну, культурну та інші. Через таку різноманітність інтеграційних процесів ускладнюється проблема їх глибинного пізнання. Отже, ми зосередилися лише на міждержавній інтеграції, зокрема європейській.

Інтеграція – це сукупність політичних процесів, спрямованих на консолідацію, злиття суспільних, політичних, військових, економічних структур або етносів у рамках однієї держави чи кількох держав з метою протидії деструктивним внутрішнім і зовнішнім чинникам [1, с. 114].

З точки зору міжнародного права євроінтеграцію можна розглядати як процес вироблення правових норм на рівні Союзу [2, с. 80]. ЄС спирається на власну правову та судову системи, що спроможні продукувати та тлумачити юридичні норми, встановлювати факт правопорушення і карати за вчинення його. Договірні-правова система Євросоюзу (*acquis communautaire*) містить

понад 80 тис. сторінок тексту та поширюється майже на всі сфери внутрішньої компетенції держав.

У загальному ракурсі європейська інтеграція – це спільні демократичні цінності та соціально-економічна модерність [2, с. 80]. Соціально-економічна модель передбачає, з одного боку, низку нормативних принципів, які зобов'язують країн-членів дотримуватись основних прав і свобод людини, стандартів ліберальної демократії та правової держави. З іншого боку – до країн-кандидатів ставляться вимоги щодо наявності функціонуючої ринкової економіки, спроможності перейняти загальноприйняті стандарти збереження довкілля, захисту прав споживача, охорони праці. Тому інтеграція до ЄС є результатом цілеспрямованих внутрішньодержавних реформ кожної країни-кандидата до демократії, правової держави й ринкової економіки.

Сучасна інтеграційна система Європейського Союзу може бути охарактеризована як унікальне утворення, в основі якого поєднуються два різні, але взаємодоповнюючі типи міжнародного співробітництва, – наддержавної організації та міждержавного об'єднання.

Державна політика України у сфері Європейської інтеграції почала формуватися після проголошення незалежності. Європейський Союз визнав створення України однією з найважливіших подій в історії сучасної Європи та висловив переконання, демократична сильна Україна зможе зробити значний внесок у загальну європейську стабільність. Про це було зазначено у спільній позиції країн членів Євросоюзу у листопаді 1994 року. До того ж Європейський Союз висловив свій намір підтримувати незалежність, територіальну цілісність і суверенітет України у своєму Плані дій для України, розробленому в той час [3, с. 97–98].

Україна першою серед країн СНД уклала Угоду про партнерство та співробітництво з Європейським Союзом 16 червня 1994 р. Вона була ратифікована Верховною Радою України 10 листопада 1994 р., а набула чинності 1 березня 1998 р. після її ратифікації всіма державами-членами Євросоюзу. Дана Угода стала базовим документом, що визначав правовий механізм двостороннього співробітництва між Україною та ЄС на десять років [4, с. 6].

Державна політика щодо європейської інтеграції – це стратегічний курс, спрямований на європейську інтеграцію в різних сферах у процесі об'єднання Європи, що формується, здійснюється й оцінюється органами державного управління та громадськістю.

Отже, аналіз державної політики у сфері європейської інтеграції можна здійснювати відповідно до таких етапів: по-перше, формування та схвалення державної політики на основі аналізу суспільних проблем і врахування громадської думки, а також стратегії розвитку держави; по-друге, здійснення державної політики передбачає реалізацію державної політики відповідно до комплексу заходів із впровадження ухвалених рішень та програм; по-третє, оцінка державної політики задля перевірки ефективності державної політики, що, залежно від результатів оцінки, може призвести до продовження на пряму і засобів реалізації державної політики, їх коректування або відмови від політики в цілому.

Список використаних джерел

1. Політологічний енциклопедичний словник: навч. посіб. для студентів вищ. навч. закладів. К.: Генеза, 1997. 400 с.
2. Посельський В. Європейський поступ України: дещо про особливості Руху та станцію призначення. *Політична думка*. 2012. №2-3. С.78-90.
3. Дацків І. Український і зарубіжний досвід реалізації державної інформаційної політики у сфері європейської інтеграції. *Емінак: науковий щоквартальник*. 2016. №1 (13) (січень-березень). Т.3. С. 97-102.
4. Копійка В.В., Шинкаренко Т.І. Європейський Союз: історія і засади функціонування: навч. посіб. / ред. Л. В. Губерський. К.: Знання, 2009. 751 с.

Войнарович О.

*студентка магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к. е. н., доцент кафедри міжнародного права,
міжнародних відносин та дипломатії Смачило Т.В.*

ОЦІНКА ВПЛИВУ ТЕХНОГЕННОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ НА ДЕМОГРАФІЧНІ ПОКАЗНИКИ

Техногенна цивілізація – це суспільство, для якого характерними є: прагнення перетворити природу у своїх інтересах; свобода індивідуальної діяльності, визначальна відносна незалежність по відношенню до соціальних груп. Це особливий тип соціального розвитку, що характеризується наступними ознаками:

- висока швидкість соціальних змін;
- інтенсивний розвиток матеріальних підвалин суспільства;
- перебудова підстав життєдіяльності людини [1, с. 6].

У ХХІ ст. постає важливе питання можливостей наукового пізнання, адже розвиток техногенної цивілізації досягнув такого рівня, який може визначати межі цивілізаційного зростання. Ще з другої половини ХХ ст. почали виникати глобальні кризи та глобальні проблеми. Такі проблеми суттєво вплинули на демографічний стан всього світу. Серед тих, на які вплинула техногенна цивілізація, виділимо такі: міграції, війни, епідемії, загрози екології, аварії, проблеми збереження особистості.

Одним з найбільш важливих викликів техногенної цивілізації – є екологічний. Вплив людини виявився деструктивним по відношенню до природи. Екосистема планети – атмосфера, гідросфера, літосфера і біосфера – зазнала руйнівного впливу людини. Найбільше страждає атмосфера Землі. Руйнування атмосфери під впливом різних технологічних процесів катастрофічно відображається на організмі людини. Будь-які зміни в зовнішньому світі миттєво відбиваються на її здоров'ї, психічному стані, повноцінності способу життя.

Найбільш на екологічний стан впливають промислові аварії, катастрофи та їхні наслідки, які можуть супроводжуватись викидом небезпечних хімічних або викидом радіоактивних речовин. Що в подальшому може призвести до небезпеки зміни генофонду людства, появи нових видів хвороботворних мікробів та вірусів.